

בגאון אליהו השטתה

אי אהה יכול לעמוד כל צדק. על עונם השנוי הרב שהל בהללה של צרפת — עקב המהפכה, אלא אם אתה הולך ומפליג למקומות שמעבר לתחומיה, היינו לארצות הקרובות והשכנות, ומתבונן למעשי מאשרי העמים בימים ההם ובזמן ההוא. שליטי מקומות אלו—שפירמו בשפע את כל שרצה למגר ולשבר את המדרבכה בצרפת — שפשו ומוצאו שאון אטעני בדוק ומנושה לביצוע מלאכה נקיה זו מאשד מעשה מלא-כת הדפוס, שבעזרתה הופעלו מאות מלאכי שרת נאמנים, שמלאכתם — העט, והם שנוגנו והקימו ספרות עצימה, המכוונת רובה ככולה להגיש איש את ריחה של המהפכה, וכן לציריה כמפלצת מבהילה ומבהילה שראוי וראוי להשמר מבהלתה ולא להכות מנהלתה. שרות זה לרוגנים, נסיכים ומלכי ארץ מאד נעלים, ראוי שיהוד עליו הרבוב, שכן פתח דתב ממנו להבנות מהותה, טבעה ושיבה של מהפכה זו, ותוספת אורה לרע וקרקע גידולה של סערת נגמ זו. הדי קופץ אחד מרכים, השני לסיד רה ולשרה, תבנית מצער שלו ודאי שעשוי היא לקרב קוראים, פנימו — אף הוא אינו בעל מרעיו וחבריו, אין הוא אלא כפל תמין במלים עזר נות — לנאמר בקורם ולשיאמר כבא אהרנו, אולם אין כמותו לצאת וללמד על העלטה הגדולה. והחשבה האיומה שאפפה את המהפכה לכל עבריה, מהשך אטום — שדרכו להאציל משנה הוד והפארת לזיג נאור העובר בהללו.

אלמנך זה הנקרא „אלמנך המתפכה“ שתאריכו 1794 ומקום הופעתו נאטינגאן הוא סוכן בין לאומי, שותפים בו צרפתים, אנגלים, גרמנים, ולא בכדי טושטשו בו הברלי שיון ולאום, שכן דבר גדול נעלה לפניהם — לשמור בשבע עינים על החידקים הנשאים מ„שם“, למען לא יתפשטו לארצותיהם הם, וירבמו את המוני דלת העם בטרורף מהפכני זה חמשי-תולל שם בצרפת.

אין צריך לומר שהתרופה הכדוקה ביותר נגד מגפה זו היא האמונה ביראת שמים, לשם כך נתניסו ונתת כנסו לבאן ולחזות — שלשה אריות שבתבורה שהם „אנשים ישרים, משלי-שה מקומות שונים“, ובפיהם נועם ההספות שהשמיעו במקוטותיהם לפני קהל עדתם. האחד הוא למשל לא-וואטאָר שכתר לו לנושא אמרות פיו ולמנונו — את הכתוב: תפוחי זהב במשכיות כסף כנראה לרמזן שסופו — דבר דבר על אפניו — לא בא אלא לרמזן לרבריו הוא, המסולי-אים מפו. ררשה זו המראה כרוב להטי לשון ומליצה את תשהיתות הרבה והנראה שבסדר הנדרם עליונים למד טח ותחתונים למעלה, סופה והיא הופכת לקריאה נמרעת: „צרפת! צרפת! דוגמא ולא דוגמא! כלום לא באת להזהירנו, עד מה יוכלה ומסר גלה ארץ נאורה, בעלת רמה תרבותית בלתי שבוהה, לשמוע כה ביון טיט השפלות!“ מכלל ננות זו הוא בא לנמור הלל גדול ומפואר לשרים ולרודנים די בכל אחר ואתר, אנשי חסד ודחמים, ינצרו אלוהים וישמרו לעדי עד ולנצה נצהים, שכן צפון בטובתם ובאשרם רוב טוב ושפע גם לנתניהם. הקורא ררשה זו וכן המסוכות לה, לא יתכן שלא יצרה למתקן הערב, ולציליה האידיליים והשקטים המרינת בלהות אהרת — והיא אחת מני רבים — שבה אנרן בשקודה אזוארד פוכס בחלק השני של „מולדת המדת“ שלו הרן בתקופה זו שלנו. תקופת זמן זו — עת האבסולוטיזם החשוך ביותר בהיסטוריה — מצוינה ביותר בזה שכל בעל טירה לא כל שכן רובם ומלך התעלה ברוב חסרו בנתנים מרודים אלה כמות נפשן, ולא יצאו מכלל התעללות זו גם נשים וילדים, הרי שברור ומוכן על מה כה איים מרחוק „העול הכבד של עבדות ההופש“, ועל מה נתך הרי אף כה גדוש על ה„אנדרלמוסיה היענקיבי-נית“ העלולה להפוך את הקיים על כרעיו הבלים וקרבו הרקוב.

דרכו של להג ולהט דבור הוא כנודע ביכולת ובכשרון לכסות מערומי הוסלה — בעטיפת קטיפה, ואת חשד רץ — בטלית של תכלת, ולכן נבתיין — את הנשמע לנו מפי כוהני אל עליון בדבורים סתמיים, והוא יוצא מפורש ומפורט מפיית שאינם רהו-טיס במלל, הלא הם דברי ההגנה האי-מוצים על רכושם וקניניהם של האצוים לים למיניהם שמשמיע באכסניה זו „היוד ובעל נסיון“ — ואנחנו נוסיה אבתריה: בעל נסיון למכור—במאמרו הגדול המכונה בשם: „על רוח הדי-מוקרטיה הגרמנית ועל הועקוביניזם הגרמני“. בראש ובראשונה יש לפי דעתו לעזור את גרמניה למלחמה כגן ממאיר זה — צרפת, מלחמת גרמניה בצרפת אינה אלא מלחמת מגן שהיא גם מלחמת מצוה בפירצת חבר שודדים, ויסכרו פיות מלהגי שקר של הרמקורטיס והיעקוביניזם, הקוראים למלחמה זו: מלחמת הערציות — בזכויות אדם, ושל מדכאים — בתוש ושיון, כי מעת היות מלחמות כגויים, ובינתיים, טרם היתה אחת מצודרת מל, יען — שסכנה צפויה כאן „הכוחות

וכפריבוקיניזם של קומץ אצילים“, וכן צפונה הסכנה שה„מיליונים שלי הם שנאגרו בעמל כה רב“ עלולים לירד לטמיון ולעבור לידו ודים ופועלי און.

הסברה מופלאה זו — למדתה הניכונה של הדמוקרטיה הגרמנית, על אף שהיא מאלפת למדי באפלתה. ובעלי-הה, אינה אלא סכוא ופרודור למסכת נרחבה הבאה אהרית, מסכדתשענינה הודת הממשל והשלטון, והמכונה בשם „על המהפכות ככלל, לקח למושלים“. כאן, בשיעור זה, הגיע גם השיחוף הביןלאומי לשיאו, שכן לשון מקורו צרפתית היא, נרפס באנגליה, ותורגם מחמת עוצם חשיבותו לגרמנית. דרך ההרצאה המתנהלת בשובה ובגהת כך אות למרקטט פוליטי הנועד לאלף בינה מלכים ושלטים — משמוענו גם בין השאר: הוא מושל החסד לור-ויג הששה עשר אינו ראוי לאחוז בידו הגה השלטון, לכאורה מכוון-כאן לדעתם של הקנאים שבין בעלי האספה הלאומית בפריז, אולם לאט לנו, בני-מוקים נפרדים הררכים, אישילעברו. הנמוק — כך דרכו: זה המחוצא המכונה — מירכו, שנטל תשעה

קבים של עוות מצה, ושלשוי נבלותי הגיע באותו יום המר והנמהר, הוא האספה היה יוצא לפועל על אף חבל, שכן כל עצמה של אספה זו היתה הפרת החוק במדה מהפירה שאין למעלה הימנה, וצרפת היתה ניצלה סתופת זו. כאן בא תיאור — שאין קץ למתיקות הרבה — למעכה של צרפת אילולי רתיון מביש זה של מלכו, אידיליה זו ראויה שנביא אותה בשלמותה, מלת מלה כי כך לשונה: „צרפת היתה נשארת ארץ שוכנת לבי טח באין מהריר. ושלאננה בשנאנותה, הססחר והאמנות היו פורחים ועליים מעלה מעלה, המלך המהולל בשלטונו — מה וכל היה הוא להיות מרושן עונג באושר עמו, וללהוש לעצמו „אשרי רי העם שככה לך, ידי פעלו כל אלה —“ הלב הנקרע לנזרים לשמע הרם אידיליה נאה זו — שהרבה באשמת המלך ולא הלילה עקב התנערותו של עם מדוכא ששבע נפי-שו בעיניג בה מפואר שהעניק לו שליטו הנעלה כל מיון, וביהוד אשתו הענוגה שהעליל מהתבים אחד יכול היה לפרנס אלה כסתות ומעניות דלים — ותפלץ יותר ויותר עם קריות

או על גסולו הראוי והואה כהוק, היינו מטיפט מות, כדי שפיוקר האספה היה יוצא לפועל על אף חבל, שכן כל עצמה של אספה זו היתה הפרת החוק במדה מהפירה שאין למעלה הימנה, וצרפת היתה ניצלה סתופת זו. כאן בא תיאור — שאין קץ למתיקות הרבה — למעכה של צרפת אילולי רתיון מביש זה של מלכו, אידיליה זו ראויה שנביא אותה בשלמותה, מלת מלה כי כך לשונה: „צרפת היתה נשארת ארץ שוכנת לבי טח באין מהריר. ושלאננה בשנאנותה, הססחר והאמנות היו פורחים ועליים מעלה מעלה, המלך המהולל בשלטונו — מה וכל היה הוא להיות מרושן עונג באושר עמו, וללהוש לעצמו „אשרי רי העם שככה לך, ידי פעלו כל אלה —“ הלב הנקרע לנזרים לשמע הרם אידיליה נאה זו — שהרבה באשמת המלך ולא הלילה עקב התנערותו של עם מדוכא ששבע נפי-שו בעיניג בה מפואר שהעניק לו שליטו הנעלה כל מיון, וביהוד אשתו הענוגה שהעליל מהתבים אחד יכול היה לפרנס אלה כסתות ומעניות דלים — ותפלץ יותר ויותר עם קריות

או על גסולו הראוי והואה כהוק, היינו מטיפט מות, כדי שפיוקר האספה היה יוצא לפועל על אף חבל, שכן כל עצמה של אספה זו היתה הפרת החוק במדה מהפירה שאין למעלה הימנה, וצרפת היתה ניצלה סתופת זו. כאן בא תיאור — שאין קץ למתיקות הרבה — למעכה של צרפת אילולי רתיון מביש זה של מלכו, אידיליה זו ראויה שנביא אותה בשלמותה, מלת מלה כי כך לשונה: „צרפת היתה נשארת ארץ שוכנת לבי טח באין מהריר. ושלאננה בשנאנותה, הססחר והאמנות היו פורחים ועליים מעלה מעלה, המלך המהולל בשלטונו — מה וכל היה הוא להיות מרושן עונג באושר עמו, וללהוש לעצמו „אשרי רי העם שככה לך, ידי פעלו כל אלה —“ הלב הנקרע לנזרים לשמע הרם אידיליה נאה זו — שהרבה באשמת המלך ולא הלילה עקב התנערותו של עם מדוכא ששבע נפי-שו בעיניג בה מפואר שהעניק לו שליטו הנעלה כל מיון, וביהוד אשתו הענוגה שהעליל מהתבים אחד יכול היה לפרנס אלה כסתות ומעניות דלים — ותפלץ יותר ויותר עם קריות

או על גסולו הראוי והואה כהוק, היינו מטיפט מות, כדי שפיוקר האספה היה יוצא לפועל על אף חבל, שכן כל עצמה של אספה זו היתה הפרת החוק במדה מהפירה שאין למעלה הימנה, וצרפת היתה ניצלה סתופת זו. כאן בא תיאור — שאין קץ למתיקות הרבה — למעכה של צרפת אילולי רתיון מביש זה של מלכו, אידיליה זו ראויה שנביא אותה בשלמותה, מלת מלה כי כך לשונה: „צרפת היתה נשארת ארץ שוכנת לבי טח באין מהריר. ושלאננה בשנאנותה, הססחר והאמנות היו פורחים ועליים מעלה מעלה, המלך המהולל בשלטונו — מה וכל היה הוא להיות מרושן עונג באושר עמו, וללהוש לעצמו „אשרי רי העם שככה לך, ידי פעלו כל אלה —“ הלב הנקרע לנזרים לשמע הרם אידיליה נאה זו — שהרבה באשמת המלך ולא הלילה עקב התנערותו של עם מדוכא ששבע נפי-שו בעיניג בה מפואר שהעניק לו שליטו הנעלה כל מיון, וביהוד אשתו הענוגה שהעליל מהתבים אחד יכול היה לפרנס אלה כסתות ומעניות דלים — ותפלץ יותר ויותר עם קריות